

## POSTANOWIENIE

22 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 22 marca 2024 r. w Warszawie  
w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej w N.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego  
w Bydgoszczy z 21 października 2021 r., II Ca 406/21,  
wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w N.  
przeciwko A.K., K.K. i D.K.  
o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. obciąża powódkę kosztami postępowania wywołanego  
wniesieniem skargi, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi  
sądowemu.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,

wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Wymagania te korespondują z charakterem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako nadzwyczajnego środka prawnego, który nie służy uchyleniu lub zmianie prawomocnego orzeczenia, lecz inicjuje pierwszą fazę postępowania zmierzającego do realizacji odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądu (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. w związku z art. 77 Konstytucji). Muszą być one zrealizowane odrębnie i samodzielnie, każde niezależnie od pozostałych, co prowadzi do wniosku, że skarga niespełniająca któregośkolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w reżimie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.).

Skarga złożona przez Spółdzielnię Mieszkaniową w N. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 21 października 2021 r. nie czyniła zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). W świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wyводу przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, z dnia 5 października 2017 r., II CNP 20/17 i z dnia 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17).

Jak ponadto konsekwentnie podnosi się w judykaturze, twierdzenie strony, że na skutek oddalenia powództwa doznała szkody w wysokości odpowiadającej dochodzonemu świadczeniu, nie czyni zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie powództwa nie może

być ponadto zestawiane na równi z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości dochodzonego przez powoda roszczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1 - 2, poz. 11, z dnia 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14, z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, z dnia 14 kwietnia 2016 r., III CNP 2/16, z dnia 4 września 2017 r., IV CNP 2/17 i z dnia 3 sierpnia 2018 r., IV CNP 18/18). W okolicznościach sprawy skarżąca ograniczyła się tymczasem do jednozdaniowego stwierdzenia, że poniosła szkodę w postaci części kwot, o które Sąd Okręgowy pomniejszył należności zasądzone na jej rzecz przez Sąd Rejonowy.

Skarga nie spełniała ponadto wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym poglądem wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wymaga przedstawienia odrębnego wyводу prawnego, uzasadniającego niedopuszczalność obalenia kwestionowanego orzeczenia w drodze dostępnego instrumentarium procesowego, obejmującego w szczególności nadzwyczajne środki zaskarżenia, takie jak skarga o wznowienie postępowania i skarga kasacyjna. Nie jest w tej mierze wystarczające stwierdzenie, że konkretny środek prawny nie przysługuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, i z dnia 18 grudnia 2006 r., III CNP 62/06), którego zresztą również w skardze nie było.

W tym stanie rzeczy jedynie ubocznie należało zauważyć, że formułując zarzuty skargi skarżąca nie powołała żadnych jurydycznych argumentów, które mogłyby przekonywać o tym, że naruszenie przepisów powołanych w podstawach skargi, jeśli miało miejsce, skutkowało wydaniem orzeczenia, którego niezgodność z prawem miałaby charakter elementarny i oczywisty. Wskazanie w podstawach skargi, a także jako przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie ma być niezgodne, art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 438, dalej – „u.s.m.”) należało przy tym uznać za niejasne, skoro Sądy *meriti* oparły rozstrzygnięcie na art. 4 ust. 4 u.s.m. Wywody przedstawione w uzasadnieniu skargi stanowiły ponadto próbę polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, właściwej zwykłym środkiem odwoławczym

rozpoznawanym w toku instancji. W całości pomijały one specyfikę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, której zasadność jest warunkowana stwierdzeniem kwalifikowanych błędów w ocenie stanu prawnego, których wykazanie obciąża każdorazowo stronę skarżącą (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012, nr 8, poz. 97 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174, i z dnia 13 stycznia 2017 r., III CNP 3/16).

Z tych względów, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1, art. 98 § 1-1<sup>1</sup> i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 424<sup>12</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]